

ANTONY

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

GILLETTE: ANTONY

Hoc nomen dissecare voluissem, sed mihi tantum supersunt memoriae eorum quos novi, amavi, cum quibus vixi, et paucorum quos etiam in meliorem locum misi. Et ad anatomiam faciendam opus est gradibus academicis, testimoniis, specializationibus — nimium officiorum et chartarum.

Mihi placet pullum assum manibus edere et a mensa surgere statim postquam eas lavi, ne odorem mecum circumferam.

Prima «Antonio» — in feminino — mulier Romana erat, maior natu, acuta, cum illa fiducia noctis aestivae quam homines habent cum mare tepidum est et harena diem adhuc meminit. Me solum in litore invenit, aquam intuentem ut facis cum aliquid de te ipso intellegere conaris nesciens quid sit.

Mihi quaestionem posuit — simplicem, directam — qualem adulti adhibent cum videre volunt ex qua materia factus sis. Respondi sola audacia quam tunc habebam: «Sexus tutus.» Non quia aliquid significabat, sed quia sola locutio erat quae satis adulta sonabat ut me tueretur ne me parvum sentirem.

In risum erupit, manum meam prehendit, et me ad matrem meam reduxit, quae simul ac me vidit exarsit: «Quid, malum, hac vice fecit?»

«Nihil», inquit mulier. «Adultus esse voluit et aliquid plus factus est.» Et abiit. Mater mea, semel amica mea esse conans, propius accessit ut me blande induceret ad narrandum quid accidisset — oblita se esse quae me in lucem edidisset, idque ei nullum aditum proprium ad cogitationes meas dare.

«Nihil singulare», ei dixi. «Claves autocineti sui deiecit, se inclinavit ut eas tolleret, et subligaculum non gerebat — id quoque oblita erat. Et eam rogavi num solitum nigrum gereret, et erubuit.»

«Et quid fecisti?» rogavit. «Quomodo respondisti? Quomodo te gessisti?»

Feci quod pater semper facit cum eum iratum reddis. Subrideo, valedico, et abeo.

Nando